

ЧЕТИРИДЕСЕТТЕ БРАТЯ КУМИКСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Иван Троянски, 1976

chitanka.info

Живял някога един човек, който имал четиридесет синове. Веднъж по-големите братя отишли при баща си и казали:

— Намери ни, татко, четиридесет сестри за годеници.

— Стори, както те молят, татко — посъветвал го най-малкият син Малик-Мамед. — Ала когато тръгнете да търсите годеници, гледайте да не спирате за нощувка край град Палас.

— Стар съм вече — отговорил бащата — и ще ми бъде трудно да пътувам. Но какво няма да направи човек за такива юначаги!

И като оставил в къщи Малик-Мамед, потеглил с другите на път. Не се наложило да пътуват дълго. Скоро срещнали един просяк.

— Къде отиваш, бедни човече? — попитал старецът.

— Ох, не ме питай, пътнице! — отвърнал просякът. — Някога бях заможен стопанин, но за беля жена ми роди четиридесет дъщери, а няма с какво да ги храня. И ето ходя с торба и тояга, прося милостиня.

— Тъкмо ти ни трябваш, приятелю! — извикал зарадван бащата.

Отишъл със синовете си в дома на сиромаха, взел четиридесетте му дъщери и весел се запътил с тях към къщи.

Макар че бързали да се приберат с видело, нощта ги заварила на път и трябвало да спрат за нощувка близо до един голям град; пътя към него преграждала една река, която мътно лъщяла на новата месечина.

Сутринта пръв се събудил старецът и гледа: през нощта видели пред себе си не река, а огромния змей Ашдага, и този змей сега се увил на пръстени около бивака им; люспите му бляскали и се преливали на слънцето.

— Беда, деца мои! — заохкал бащата. — Ето ви го град Палас, от който Малик-Мамед ни заръчваше да се пазим!

Така изминал ден, изминал и втори, а надвечер на третия ден, когато всички изнемогвали от глад и жажда старецът рекъл на змея Ашдага:

— Хей, проклетнико, или ни изяж, или ни пусни! Смили се над нас.

— Изпрати ми най-малкия си син и ще ви пусна всичките живи и здрави — отговорил змеят.

Нямало какво да се прави — старецът проводил един от синовете си за Малик-Мамед.

Той стигнал в къщи и заплакал:

— Братче, случи се нещастие! Нощувахме там, където ти не ни даваше. А сега змеят Ашдага ни плени и не иска да ни пусне, докато ти не се явиш при него.

— Нищо, бате, да вървим!

Малик-Мамед оседлал коня си и забързал на помощ.

— Какво искаш от мен, змейо? — попитал Малик-Мамед, когато Ашдага привдигнал края на опашката си и пуснал от плен баща му, всичките му братя и девойките.

— Доведи ми за жена прекрасната дъщеря на шаха на невидимите. Ако не я доведеш, ще те настигна където и да си.

Качил се Малик-Мамед на коня си и тръгнал на път.

Загубил сметката на дните и нощите, докато търсел прекрасната дъщеря на шаха на невидимите; конят му окуцял, самият той се изморил. И изведнъж пред входа на една дълбока клисура момъкът видял един стар вълк, който си почивал, сложил глава на сивите си лапи.

— Къде отиваш, Малик-Мамед? — попитал вълкът с човешки глас.

— Змеят Ашдага ме изпрати да му намеря прекрасната дъщеря на шаха на невидимите.

— Върни се — посъветвал го вълкът. — Това е трудна работа и конят ти е слаб. Набави си добър бегач вместо тази кранта, която се спъва на всяка крачка.

Послушал го Малик-Мамед, помолил вълка да пази коня му и отишъл да си набави добър бегач, а старият вълк стоял на пътя и честно пазил коня му. Когато се върнал, Малик-Мамед го подарил на вълка от благодарност за съвета и вълкът му казал:

— Върви все напред и никъде не се отклонявай. На другия край на клисурата, от която ще се измъкнеш след два месеца път, е царството на невидимите... Пожелавам ти сполука!... Отбий ми се на гости, когато се връщаш.

Два месеца ли пътувал Малик-Мамед, или повече, не зная, но като излязъл от клисурата, видял един бързоход момък, който доял сърна, както тичала.

— Ама че си пъргав и ти! — похвалил го Малик-Мамед.

— Това е нищо! — отговорил Бързоходеца. — Ти си къде по-пъргав от мен, щом си се съгласил да тръгнеш за прекрасната дъщеря

на шаха на невидимите.

— А ти познаваш ли ме?

— Как да не те познавам! — извикал Бързоходеца. — Отдавна слушам за теб и искам да ти бъда другар.

Тръгнали двамата, а малко по-късно видели един великан, който къртел грамадни камъни от една скала и ги хвърлял в клисурата.

— Ама че си силен и ти! — завидял му малко Малик-Мамед.

— Това е нищо! — отговорил Скалокъртача. — Ти си по-силен от всички, личи си, щом си се решил да тръгнеш за прекрасната дъщеря на шаха на невидимите.

— А ти нима ме познаваш?

— Как да не те познавам! — обидил се Скалокъртача. — Познавам те и смятам да ти стана другар.

Тримата поели напред, а след малко срещнали един шишко, който се забавлявал, като изпивал на една глътка цяла река, а сетне я изплювал обратно.

— Ама че си ловък и ти! — възхитил се Малик-Мамед.

— Какво съм аз! Виж ти си много ловък, щом си се осмелил да тръгнеш за прекрасната дъщеря на шаха на невидимите.

— Излиза, че и ти ме познаваш.

— Как да не те познавам! — разсърдил се Водогълтача. — На, стоя тук, чакам те, за да те помоля да ме приемеш за другар.

И четиримата се запътили към шаха на невидимите.

— Какво искате? — запитал ги страшният шах на невидимите.

— Искаме да отведем дъщеря ти — отговорил Малик-Мамед.

— Ето каква била работата! — усмихнал се шахът на невидимите. — Е какво пък, ще изпълните три мои заповеди — и ще ви дам дъщеря си. Не ги ли изпълните — ще ви убия и четиримата!

И той им заповядал за начало да пренощуват в една желязна колиба, откъдето още никой не бил излизал жив.

— Не бързайте, приятели — казал Водогълтача и на една глътка пресушил близката река. А после влезли в желязната колиба и слугите на шаха на невидимите ги заключили с голям катинар.

През нощта шахът на невидимите заповядал да запалят под пода на колибата огън и да го подклаждат, докато гостите се опекаат на желязния под като в тиган.

Посред нощ приятелите внезапно почувствували, че им става много горещо, и се разтревожили, но Водогълтача само се засмял и започнал да изплюва по малко от водата, която изпил вечерта.

В колибата станало прохладно и приятелите сладко заспали и спали до сутринта. Сутринта слугите на шаха на невидимите отворили желязната врата и видели, че Малик-Мамед и другарите му са живи, здрави и преспокойно спят до гърлото във вода. Това никак не се харесало на шаха на невидимите и той казал на Малик-Мамед:

— Добре! Сега ти с една куца бабичка, която съм прибрал по милост, трябва да идеш в гората да ми донесеш мляко от сърна. Ама гледай: ако тя се върне по-рано от теб, жив няма да останеш!

Той измамил Малик-Мамед, като казал, че бабичката е куца: бабичката тичала като вятър.

Тук се намесил Бързоходеца:

— Бъди спокоен! — казал той на Малик-Мамед. — Аз ще свърша тази работа.

И те хукнали към гората, ала когато Бързоходеца едва започнал да дои първата коза, бабичката вече се връщала обратно с пълно гърне мляко. „Добре, де!“ — помислил си той, надоил мляко, полетял по-бързо от вихър, подир бабичката и я настигнал.

— Защо бързаш толкова, майчице? — попитал той.

— Синко — отговорила тя, — аз нали съм куца. Страхувам се, че ти ще ме надбягаш — и му дала парче солена питка — да се подкрепи.

Бързоходеца изял солената питка и много ожаднял. Бабичката го напоила с подсладена вода. Той изпил подсладената вода, но жаждата го замъчила още повече. Хитрата бабичка го почерпила със силно вино, от което той заспал, като се строполил наред пътя, а тя поставила неговото гърне с мляко на главата му и избягала.

Малик-Мамед стоял на кулага в шахския дворец, видял, че Бързоходеца заспал, и едва не заплакал от яд. Взел лъка си, обтегнал го и изпратил стрела, но толкова изкусно, че тя разбила гърнето и го съборила от главата на спящия, без да го докосне.

Скочил Бързоходеца а бабичката вече се приближавала до градските порти! Втурнал се по-бързо от вихър и буря, настигнал я, грабнат от ръката ѝ гърнето, пълно с мляко, и го занесъл на Малик-Мамед.

Много се ядосал шахът на невидимите, но нямало какво да стори, взел гърнето от Малик-Мамед и казал:

— А сега ти, юнако, се пребори с моя главен борец.

Излязъл един здравеняк, едър като каменна планина и корав като камък, и Малик-Мамед се ужасил, когато го видял.

— Почакай! — казал Скалокъртача. — Аз ще се боря с него.

Пипнал бореца през кръста, издигнал го над главата си и го затирил толкова далеч, че сетне едва намерили тялото му.

Шахът на невидимите вече нямало какво да каже. Принудил се да даде прекрасната си дъщеря на Малик-Мамед. И приятелите потеглили обратно заедно с нея.

Водогълтача останал на брега на първата срещната река, Скалокъртача спрял, щом видял първата каменна планина, а Бързоходеца хукнал подир първата сърна, която се изпречила на пътя им. Малик-Мамед и прекрасната дъщеря на шаха на невидимите продължили сами.

— Къде ме водиш, Малик-Мамед? — попитала хубавицата.

— Макар че ме е срам да призная, но те водя при страшния змей Ашдага — отговорил Малик-Мамед.

Прекрасната дъщеря на шаха на невидимите горчиво заплакала.

— Убий змея — помолила тя — и аз ще ти стана жена.

— Де да ме научеше някой как да го убия — въздъхнал Малик-Мамед.

И в този миг си спомнил за мъдрия вълк, който го викал да му се отбие на гости, когато се връща.

Старият вълк лежал до изхода на клисурата, сложил глава на сивите си лапи, и много се зарадвал, като видял Малик-Мамед.

— Какво да правя, вълчо? Как да се избавя от змея? — попитал момъкът.

И вълкът му отговорил:

— На ливадата, през която ще минете, живее една огромна яребица, голяма колкото магаре. Седем дни и седем нощи спи, а след това един ден не спи: пасе на зелената ливада. Убий я, докато спи, и от нея ще извади едно яйце. В това яйце живее душата на змея. И щом счупиш яйцето, Ашдага ще пукне.

Отишъл Малик-Мамед на зелената ливада, убил сивата яребица, голяма колкото магаре, разрязал я, извадил от нея яйцето и тъкмо да го

счупи в един камък, гледа: към него се носи змеят Ащдага, като треци и дими по пътя.

Малик-Мамед не се смутил — хвърлил яйцето. То се счупило и змеят паднал мъртъв на земята.

Отишъл тогава щастливият Малик-Мамед с прекрасната дъщеря на шаха на невидимите при баща си и се оженил за нея, а тридесет и деветте му братя се оженили за тридесет и деветте дъщери на оня старец.

За четиридесетата се ожених аз. От нея чух всичко това и ви го разказах.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.